

Meddelelser.

MILANO-KONGRESSEN 1956.

Défense sociale afholdt sin 4. internationale kongres i Milano i dagene 2. til 6. april 1956. Fællesemnet for samtlige forhandlinger var *prævention overfor lovovertrædelser — forsættelige eller uagtsomme — mod liv og legeme*. Hensigten med at vælge dette emne har været, at man efter de tidligere kongressers mere principielle og metodiske forhandlingsemner ville efterprøve *Défense sociale's* idéer på et konkret strafferetligt tema af stor praktisk betydning.

Forhandlingerne og de forberedende rapporter var systematisk opdelt over tre „aspekter“ eller synsvinkler, nemlig sociologiske, bio-psykologiske og juridiske aspekter, de sidstnævnte atter under sontring mellem forsættelige og uagtsomme delikter.

Generalrapportører for hver af grupperne var: prof. *Koenig* (Tyskland) og prof. *Thorsten Sellin* (USA): sociologisk synsvinkel; prof. *Gemelli* (Italien) og prof. *Heuyer* (Frankrig): bio-psykologisk synsvinkel; prof. *Nuvolone* (Italien) og prof. *Hurwitz* (Danmark): juridisk synsvinkel. Som „rapporteurs de synthèse“ fungerede prof. *Delitala* (Italien) og *Graven* (Schweiz). Præsident for den komité, der havde til opgave at sammenfatte sektionsforhandlingerne, i resolutionsforslag til plenarforsamlingen, var *Marc Ancel* (Frankrig).

Kongressen, der havde samlet et meget stort antal deltagere, navnlig fra de romanske lande, og som var særdeles velforberedt gennem en mængde i tide trykte rapporter af broget indhold og værdi, var glimrende organiseret og bød på prægtige arrangementer under udfoldelse af storstilet italiensk gæstfrihed.

Der arbejdedes flittigt i sektioner og plenarmøder, og arbejdet udmundede i en omfattende resolution, hvori det bl. a. hedder:

- 1) Det er vigtigt, at lovgiverne besjæles af en sand ånd af „*défense sociale*“ med henblik på metodiske undersøgelser af midlerne til at bekæmpe kriminalitetens årsager og med henblik på at tilvejebringe et effektivt og sammenhængende system i kriminalitetsbekæmpelsen, og ligeledes at de judicielle og administrative myndigheder inspireres af de samme synspunkter.
- 2) *Défense sociale's* idéer må først og fremmest give sig til kende ved den ganske særlige betydning, man knytter til præventionen mod lovovertrædelser.
- 3) De præventive formål, som er karakteristiske for *défense sociale's* kriminalpolitik, må dog kun realiseres under absolut respekt for menneskets værdighed og under streng iagttagelse af legalitetsprincippet og tilvejebringelse af garantier for praktisk beskyttelse af individets rettigheder.
- 4) De ikke forsættelige lovovertrædelser repræsenterer i vor tid en betydelig risiko i forhold til menneskelivets og den legemlige integritets beskyttelse. Disse lovovertrædelser bør derfor i sær-

lig grad haves for øje af videnskaben, lovgiverne og myndighederne, og man bør ikke begrænse sig til repressive synspunkter, men tværtimod særlig tage præventive forholdsregler i betragtning på grundlag af studier over individets adfærd og resultaterne af bio-psykologiske undersøgelser.

- 5) Med hensyn til de forsætlige overtrædelser knytter der sig særlig interesse til studiet af de adfærdsformer, der berettiger til frygt for, at de pågældende individer vil begå forbrydelser.
- 6) Det er ønskeligt, at der tilvejebringes et system af præventive forholdsregler, særlig med henblik på børn og unge mennesker.
- 7) De traditionelle repressive straffemetoder viser sig utilstrækkelige. Der må tilvejebringes en samling af forholdsregler sigtende på at redressere social afsporing eller at forhindre den i at udvikle sig.
- 8) De forholdsregler, der baseres på psykologisk, sociologisk og anden videnskabelig forskning, bør juridisk afgrænses af lovgiverne.
- 9) Præventionens problemer i almindelighed og de forskellige kriminalitetstyper i særdeleshed bør blive genstand for systematiske og koordinerede videnskabelige undersøgelser. Særlig anbefaler kongressen undersøgelser vedrørende tilvejebringelse af hensigtsmæssig kriminalstatistik på ensartet grundlag i de forskellige lande, endvidere undersøgelser af individuelle tilfælde, undersøgelser vedrørende uagtsomme lovovertrædelsers tilblivelse, vedr. de forsætlige lovovertrædelsers kriminelle dynamik, vedr. spørgsmålet om afskrækkelsens realitet og effektivitet samt vedr. de forskellige behandlingsmetoders resultater.

Som det vil ses, er resolutionerne af meget abstrakt karakter, og man må vel stille et spørgsmålstejn med hensyn til forhandlingernes og deres resultaters videnskabelige værdi. På denne kongres som på så mange andre har den største værdi ligget i de personlige kontakter.

Det kan nævnes, at professorerne *Ivar Agge*, *Stephan Hurwitz*, *Alvar Nelson* og *Ivar Strahl* samt præsidenten for Finlands højesteret *Tarjanne* fra nordisk side deltog i kongressen.

Ved dennes afslutning overbragte professor *Strahl* den svenske justitsministers indbydelse til afholdelse af den kommende 5. internationale kongres for *Défense Sociale* i Stockholm i august/september 1958.

Stephan Hurwitz.

DANSK KRIMINOLOGISK SELSKAB.

Ved mødet den 10. april 1956 indledte chefen for fængselsvæsenets arbejdsdrift *C. Aude-Hansen* om „Beskæftigelsen i kriminalanstalterne“.

Indlederen fremhævede, at et af de vigtigste problemer i fangebehandlingen er at sikre fangerne konstant beskæftigelse. Også blandt fanger er arbejdsløshed en bitter realitet, f. x. i England, hvor fangerne

kun har deltidsarbejde, og i Frankrig, hvor man kun har beskæftigelsesmuligheder for fanger, der afsoner mere end 1 års fængsel.

Aude-Hansen imødegik den kritik, der har været fremsat overfor det monotone fangearbejde, såsom fremstilling af tøjklammer og lign., idet han gjorde gældende, at det er nødvendigt at have noget arbejde, som alle kan klare, og som er let tilgængeligt.

Med hensyn til problemet faglig oplæring oplyste indlederen, at det herhjemme hævdvundne mesterlæreprincip også finder anvendelse i fængslerne; men læren er langvarig, således at kun de færreste fanger vil kunne gennemføre fuld læretid under afsoningen, og det er vanskeligt for fangerne at følge den obligatoriske fagskole. Det har dog været muligt gennem en frigangsordning at overvinde denne vanskelighed.

Aude-Hansen gennemgik i korte træk arbejdsdriftens forskellige beskæftigelsesmuligheder, hvoraf f. x. papirarbejde, kurvemageri og jordbrug er overvejende terapeutisk eller pædagogisk betonet, men man havde dog oplært en del fanger som traktorførere. Snedkeri og væveri er maskinelt anlagt, og væveriets oplæringsmuligheder står mål med det frie arbejdsmarked. Skræderiet er håndværksmæssigt betonet med ringe oplæringsmuligheder, men der er for nylig oprettet en moderne konfektionssystem i kvindefængslet.

For at bringe klarhed over hvilke behov for oplæring fangebelægget frembød, havde arbejdsdriften i 1954—55 foretaget en undersøgelse omfattende 539 statsfængselsfanger. Undersøgelsen havde vist det overraskende, at næsten halvdelen af fangerne var fagligt oplært. For 447 fangers vedkommende skønnede man, at træning var nødvendig, og af disse blev 237 trænet rationelt, medens de resterende 210 ikke blev trænet rationelt, dels fordi arbejdsdriften ganske savner mulighed for træning indenfor visse faggrupper som f. x. sømænd, repræsentanter og havnearbejdere, dels fordi de forskellige anstalters beskæftigelsesmuligheder var utilstrækkelige. Det havde således vist sig, at der var behov for mere landbrugsarbejde på de lukkede anstalter og for mere industriel træning på de åbne anstalter.

Udover den faglige oplæring nævnedes indlederen, at fangearbejdet havde en mission i fangernes psykiske modnings- og stabiliseringsproces, og at arbejdsdriften kunne indgå som et led i psykoterapien. I statsfængslerne er fangerne som hovedregel beskæftiget ved fællesarbejde, idet det i almindelighed er terapeutisk betænkeligt, at fangerne kan „mure sig inde“ under arbejde i cellerne. Man måtte imidlertid erkende, at nogle fanger er bedst tjent med en midlertidig fritagelse for fællesskabets problemer.

Med hensyn til arbejdsdriftens fremtidige udvikling var man afhængig af to misteltener. For det første finansmyndighederne, som rejste krav om større produktivitet og rationalisering, således at f. x. alt snedkeri koncentreredes i een anstalt. Sådanne krav måtte arbejdsdriften tage afstand fra, idet terapeutiske hensyn krævede mulighed for afveksling i arbejdet indenfor samme anstalt. For det andet arbejderne

og arbejdsgivernes modstand mod konkurrence fra fangearbejdet, en stærk faktor som bl. a. i U.S.A. var direkte årsag til arbejdsløshed blandt fangerne.

I den efterfølgende diskussion deltog overlæge *Jan Sachs*, fængselsinspektør *K. Borgsmidt-Hansen*, fængselsinspektør *A. Worm*, overlæge, dr. med. *Georg K. Stürup* og fængselsdirektør *H. Telens*.

Jon Johnsen.

SVENSKA KRIMINALISTFÖRENINGEN

höll årsmöte den 11 maj 1956 i Stockholm. De övriga nordiska kriminalistföreningarna representerades av landsdommer *Theodor Petersen*, Danmark, docenten *Inkeri Anttila*, Finland, och universitetsstipendiat *Anders Bratholm*, Norge. Vid årsmötet diskuterades „Juristutbildningen och straffrättskipningen“ med inledningsanförande av Lunds universitets rektor prof. *Ragnar Bergendal*.

Vid årsmötet omvaldes till ordf. i föreningen överdirektören *Hardy Göransson* och till styrelseledamöter prof. *Ivar Agge*, justitierådet *Nils Beckman*, riksåklagaren *Maths Heuman*, hovrättsassessorn *Carl Holmberg*, chefläkaren *Gustav Jonsson*, advokaten *Hugo Lindberg*, statsåklagaren *Gustaf Persson*, lagbyråchefen *Sten Rudholm*, fängvårdsdirektören *Gunnar Rudstedt* och prof. *Ivar Strahl*. Till ny ledamot i styrelsen efter borgmästaren Erik Bendz, vilken avsagt sig, valdes prof. *Gösta Rylander*. Inom styrelsen har Beckman utsetts till v. ordf. och Holmberg till sekr. och kassaförv. *C. H.*

Litteratur.

James Avery Joyce: Justice at Work. The Human Side of the Law. Pan Books Ltd., London, 1955. 253 s.

Joyce, som er sagfører, har i denne bog samlet en række af sine tidsskriftsartikler og radioforedrag, som i populariseret form giver læseren nogle spredte glimt af det engelske retsvæsen, fra retsplejen (vidneregler, retshjælp for ubemidlede, retsbelæring m. m.), kriminalretten (landssvig, manddrab, sædelighedsforbrydelser, især homoseksuelle forhold), civilretten (ægteskabsret, afbetaling, færdselslov m. m.) og fra statsretten (statsministerens og indenrigsministerens embedsområder, valgret m. m.).

Fremstillingen er gennemgående for overfladisk til at kunne være af værdi for den fagkyndige læser.

Jon Johnsen.

H. Montgomery Hyde: United in Crime. William Heinemann Ltd., London, 1955. 195 s. (15 shillings).

Forfatteren er en alsidig mand, praktiserende advokat, historiker, parlamentsmedlem og skribent med et langt forfatterskab bag sig, hovedsagelig historisk-biografisk, men også kriminologisk.